

Sygn. akt III AUa 841/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 listopada 2012 r.

Sąd Apelacyjny - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w G.

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Jerzy Andrzejewski
Sędziowie:	SSA Maria Sałańska - Szumakowicz SSA Małgorzata Węgrzynowska - Czajewska (spr.)
Protokolant:	sekr.sądowy Wioletta Blach

po rozpoznaniu w dniu 21 listopada 2012 r. w Gdańsku

sprawy K. O. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o wysokość świadczenia

na skutek apelacji K. O. (1)

od wyroku Sądu Okręgowego we Włocławku IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 21 lutego 2012 r.,
sygn. akt IV U 35/12

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 841/12

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 22 listopada 2011 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. odmówił K. O. (1) ponownego przeliczenia podstawy wymiaru emerytury.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł ubezpieczony, wnosząc o ponowne przeliczenie pobieranej emerytury z 10-ciu lat kalendarzowych od 1972 do 1981 albowiem dokonany sposób wyliczenia świadczenia jest dla niego korzystniejszy.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany wniósł o jego oddalenie.

Wyrokiem z dnia 21 lutego 2012 r. Sąd Okręgowy we Włocławku IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie. Uzasadniając swoje stanowisko Sąd wskazał, iż decyzją z dnia 24 października 2006 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyznał K. O. (1) prawo do emerytury od dnia 18 października 2006 r. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury organ rentowy przyjął przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 95,71

%. Podstawa wymiaru obliczona przez pomnożenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru przez kwotę bazową tj. 1.977,20 zł wyniosła 1.892,38zł. Organ rentowy uwzględnił do prawa 25 lat i 7 miesięcy okresów składkowych, tj. 307 miesięcy oraz 5 miesięcy okresów nieskładkowych. Wysokość świadczenia wyniosła 1.109,43 zł.

W dniu 15 września 2008 r. ubezpieczony złożył wniosek o przeliczenie świadczenia w związku z nowymi dowodami w sprawie. Decyzją z dnia 2 października 2008 r. pozwany przeliczył odwołującemu wysokość emerytury dokonując ponownego ustalenia wwpw, który wyniósł 102,17 %. Podstawa wymiaru obliczona przez pomnożenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru przez kwotę bazową tj. 1.977,20 zł wyniosła 2.020,11 zł, a po waloryzacji od 01.03.2008 r. 2.151,42 zł. Wymiar okresów składkowych i nieskładkowych nie uległ zmianie w stosunku do poprzedniej decyzji. Kwota emerytury wyniosła 1.227,18 zł brutto.

W dniu 11 grudnia 2009 r. ubezpieczony złożył kolejny wniosek o przeliczenie emerytury - tym razem z uwzględnieniem minimalnego wynagrodzenia. Wyżej wskazany wniosek został załatwiony decyzją z dnia 21 grudnia 2009 r., którą przeliczono odwołującemu emeryturę od dnia 1 stycznia 2009 r.; wwpw wyniósł 103,23 %. Podstawa wymiaru obliczona przez pomnożenie wwpw przez kwotę bazową tj. 1.977,20 zł wyniosła 2.041,06 zł, a po waloryzacji od dnia 1 stycznia 2009 r. 2.306,33 zł. Wymiar okresów składkowych i nieskładkowych nie uległ zmianie w stosunku do poprzedniej decyzji. Kwota emerytury wyniosła 1.234,67 zł brutto, a po waloryzacji od 01.03.2009 r. 1.309,98 zł

W dniu 7 listopada 2011 r. K. O. (1) wystąpił do pozwanego z kolejnym wnioskiem o przeliczenie emerytury przy uwzględnieniu 10-ciu kolejnych lat od 1972 do 1981, który został załatwiony – zaskarżoną w niniejszym postępowaniu – decyzją z 22 listopada 2011r.

Rozważając trafność odwołania ubezpieczonego Sąd I instancji wskazał, iż określony przez wnioskodawcę okres tj. lata 1972-1981 nie mieści się w ramach 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok kalendarzowy, w którym zgłoszono wniosek o przyznanie emerytury ani o ponowne ustalenie świadczenia. K. O. (1) wniosek o emeryturę złożył bowiem w 2006 r., zaś wniosek o ponowne przeliczenie emerytury w 2009 r., a zatem okres 10-ciu lat kalendarzowych winien przypadać odpowiednio w latach 1986-2006, bądź w latach 1989-2009.

Na marginesie Sąd zaznaczył, że dla oceny sytuacji prawnej wnioskodawcy nie ma znaczenia fakt, iż któryś z młodszych kolegów mógł zaliczyć sobie sporny czasookres do wyliczenia wysokości emerytury, albowiem sytuacja każdego z ubezpieczonych podlega indywidualnemu rozpoznaniu przez pryzmat obowiązujących przepisów prawa. Sąd zaznaczył, że ich sytuacja nie rzutuje na prawo K. O. (1) do określonych świadczeń, które przez cały okres życia sam wypracowywał.

Ze względów wskazanych powyżej, przy uwzględnieniu treści przepisów art. 111 w zw. z art. 15 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, Sąd Okręgowy na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., orzekł, jak w sentencji.

Apelację od wyroku wywiódł wnioskodawca zaskarżając go w całości i wnosząc o jego zmianę poprzez przyznanie emerytury obliczonej z **kolejnych 10 lat 1972-1981**.

Uzasadniając swoje stanowisko skarżący wskazał, iż młodszy od niego rocznikami, którzy idą na emeryturę, mogą sobie lata 70-te zaliczyć do emerytury, choć jest to ponad 40 lat do tyłu. Nadto zaznaczył, że od 1998 r. pracodawca płacił za niego składkę na ubezpieczenie społeczne, zaś gdy prowadził działalność gospodarczą to sam uiszczał należności z tytułu obowiązkowych składek. Wobec powyższego wniósł o ponowne rozpatrzenie swej prośby, albowiem w jego ocenie lata **1972 do 1981** winien mieć zaliczone, gdyż poszedł na emeryturę szybciej niż rocznik 1949.

Do apelacji wnioskodawca dołączył wyliczenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru dokonane przez pozwanego oraz kserokopię artykułu z gazety zatytułowanego „Ten kapitał nie jest dla wszystkich”.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja wnioskodawcy nie zasługuje na uwzględnienie.

Spór w przedmiotowej sprawie sprowadzał się do ustalenia, czy organ rentowy zasadnie odmówił ubezpieczonemu ponownego przeliczenia świadczenia, przy przyjęciu do wppw emerytury wynagrodzenia z lat 1972 - 1981.

Rozważania nad zasadnością odwołania K. O. (1) odnieść należało do treści przepisu art. 111 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2009r., nr 153, poz. 1227, ze zm.), który dotyczy właśnie ponownego ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty w sytuacji, gdy zainteresowany wskazuje do przeliczenia świadczenia okresy ubezpieczenia przypadające przed jego przyznaniem lub zgłoszeniem wniosku o ponowne ustalenie uprawnień; wppw jest wyższy od poprzednio obliczonego względnie stosuje się kwotę bazową ostatnio przyjętą do obliczenia świadczenia, tj. kwotę bazową przyjętą przy ustalaniu poprzedniej podstawy wymiaru. Art. 111 ust. 1 powołanej ustawy stanowi, że wysokość emerytury lub renty oblicza się ponownie, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3, od podstawy wymiaru ustalonej w myśl art. 15, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego: z kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych z 20 lat kalendarzowych, poprzedzających bezpośrednio rok kalendarzowy, w którym zgłoszono wniosek o przyznanie emerytury lub renty albo o ponowne ustalenie emerytury lub renty, z uwzględnieniem art. 176 (pkt 2), a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego.

Zasady postępowania, tak przy ustalaniu prawa do świadczenia, jak i przy jego przeliczaniu, pozwalają na ogólną uwagę, iż zamiarem ustawodawcy było umożliwienie ubezpieczonemu dokonanie wyboru, w ramach prawa, najkorzystniejszego z ich punktu widzenia okresu, z którego podstawa wymiaru składek ubezpieczeniowych, będzie stanowić podstawę wymiaru świadczenia. Wybór ten nie jest jednak oparty na zupełnej dowolności, ale musi być dokonany w ramach prawa, co w niniejszej sprawie oznacza, iż musi on być zgodny z uregulowaniem zawartym w dyspozycji art. 111 ust. 1 ustawy emerytalnej.

Przekładając zaprezentowane rozważania prawne na grunt analizowanej sprawy, przy uwzględnieniu dokonanych przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych wskazać należy, iż prowadzą one do jednoznacznego wniosku, że w przedmiotowej sprawie nieuprawnionym było uwzględnienie stanowiska skarżącego, polegającego na przeliczeniu należnego mu świadczenia przy uwzględnieniu zarobków z lat 1972-1981, albowiem wskazane przez wnioskodawcę 10-letnie - jak trafnie wskazał Sąd I instancji - pozostaje poza 20-letnim, poprzedzającym bezpośrednio rok kalendarzowy, w którym ubezpieczony zgłosił wniosek o przyznanie emerytury (18.09.2006 r.), jak również poza 20-letnim, poprzedzającym bezpośrednio rok kalendarzowy, w którym wnioskodawca złożył wniosek o ponowne ustalenie wysokości emerytury (15.09.2008 r., 11.12.2009 r., 07.11.2011 r.). Jak zasadnie wskazał zatem Sąd Okręgowy okres 10-ciu lat kalendarzowych winien przypadać odpowiednio w latach 1986-2006, 1988-2008, 1989-2009 bądź w latach 1991-2011.

Zajmując stanowisko w przedmiocie apelacji wnioskodawcy wskazać należy, iż przedstawiona w niej argumentacja w zasadzie nie różni się w swej treści od argumentów podniesionych przez ubezpieczonego w odwołaniu i sprowadza się do wskazania, że koledzy skarżącego, pomimo faktu, iż są on niego młodszy nie zostali pozbawieni możliwości wyliczenia świadczenia emerytalnego przy uwzględnieniu wynagrodzenia sprzed roku 1980. Wobec tak skonstruowanych zarzutów, trafnie Sąd I instancji wskazał, iż dla oceny sytuacji prawnej wnioskodawcy nie ma znaczenia fakt, iż któremuś z młodszych kolegów Zakład Ubezpieczeń Społecznych zaliczył do obliczenia wysokości emerytury lata sprzed 1980 roku, albowiem sytuacja każdego z ubezpieczonych podlega indywidualnemu rozpoznaniu przez pryzmat obowiązujących przepisów prawa. Powyższe prowadzi zaś do ustalenia, że sytuacja każdego z ubezpieczonych jest inna, stąd dokonywanie tego rodzaju porównań nie jest miarodajne i pozostaje bez znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Skoro zatem wyprowadzone przez K. O. (2) żądanie uwzględnienia do przeliczenia świadczenia emerytalnego wynagrodzenia z lat 1972-1981 było nieuprawnione, to tym samym uznać należało, że zarówno decyzja pozwanego z dnia 22 listopada 2011 r., jak i zaskarżony przez wnioskodawcę wyrok Sądu I instancji odpowiadają prawu.

Wobec tak dokonanych ustaleń, Sąd Apelacyjny, podzielając stanowisko Sądu Okręgowego i uznając apelację ubezpieczonego za bezprzedmiotową, orzekł, na mocy art. 385 k.p.c., jak w sentencji.